

да се събиратъ на купчинка въ водитѣ на вира. Тѣ престанаха да си дирятъ храна и гледаха разтревожени къмъ брѣста.

— Колко сте страхливи! — каза старата патица, като застана помежду имъ. — Не си ли спомняте, какво правѣхъ азъ, когато бѣхте малки и когато ви нападнаше нѣкоя граблива птица?

Младитѣ мълчаха смутени. Тѣ лесно забравяха. Предпочитаха да играятъ изъ вировеѣ, отколкото да слушатъ съветитѣ на своята майка.

— Добре, — рече старата патица, когато се увѣри, че никой не знае, какъ трѣбва да постѣпи въ случай че ястребътъ ги нападне, — слушайте добре!

„Когато бѣхте малки, толкова малки, че приличахте на кафяви пухчета и всѣка нощъ азъ ви топлѣхъ подъ крилата си, за да не измръзните, вие бѣхте изложени на голѣми опасности. Не минаваше день да не ви нападне нѣкой хищникъ. Въ голѣмата рѣка на северъ, кждето се излюпихте и израстнахте, имаше много видри и щуки, които ви дебнѣха, имашъ ястреби и орли, които нападаха васъ и мене. Когато нѣкой отъ тия грабливци се спуснѣше отъ висинитѣ, по-бързъ отъ вѣтъра, азъ започвахъ да бия водата съ крилата си тѣй силно, че край насъ се образуваха сѣмъински вълни. Хищната птица биваше принудена да избѣга, защото азъ измокряхъ крилата ѝ. Тя не можеше да кацне въ водата, понеже нейното тѣло не е усторено като нашитѣ и тя не може да плува. Така трѣбва да постѣпвате и вие. Щомъ ястребътъ на

нападне, удряйте водата съ крила, и когато той се насочи къмъ нѣкого отъ васъ нападнатиятъ трѣбва да се гурне подъ водата. Разбрахте ли добре това?“

— Разбрахме, — отговориha младитѣ патици.

Майка имъ ги поведе къмъ брѣга и всички влѣзоха въ близкия върбовъ храсталакъ.

Деньтъ бѣ мраченъ и тъменъ. Водитѣ на рѣката слабо лъщѣха. Низкото небе се готвѣше да вали. По върховете на околнитѣ планини се виждаше снѣгъ. Надъ вира се чуваше шума на воденицата, а отъ далечното село достигаха глухитѣ удари на тѣпанъ и пискливиятъ екъ на кларнетъ. Тамъ имаше сватба.

Патицитѣ легнаха по брѣга и, закриляни отъ низкитѣ храсти, започнаха да дрѣматъ. Само майка имъ не заспа. Тя стоеше всрѣдъ тѣхъ и съ малкото си, черно око поглеждаше къмъ ястреба.

Ето че той се раздвижи, разпери крила и хврѣхна.

— Ква, ква! Пазете се! — извика старата патица.

Страшниятъ ястребъ бѣше вече надъ върбитѣ. Закритъ задъ тѣхнитѣ клони, той се спусна право въ налѣгалитѣ патици. Съ свѣткавичното си нападение разчиташе да ги изплаши и обърка. Ала неговиятъ устремъ срещна храститѣ, презъ които той не можеше да се промъкне. За да не удари въ тѣхъ, ястребътъ разпери дългата си пѣстра опашка и запърполѣ като пеперуда, която търси мѣсто да кацне. Въ тоя мигъ патицитѣ наскачаха въ вира.